

Nunavut: «Tot el treball s'ha construït a partir del gust i la intuïció»

El duet format pel músic i cantant de Xiula, Jan Garrido, i la pianista i poeta Silvie Rothkovic debuta a quatre mans amb el projecte Nunavut i un disc-llibre inspirat en el poemari de l'autora

Nunavut | Barrut

La poeta i pianista Silvie Rothkovic i el cantant i compositor Jan Garrido (**Xiula**), es troben en un paratge imaginàriament nòrdic, que bategen amb la paraula **Nunavut**, per a la creació d'una obra conceptual sota el titular *Hotel Iglú* (autoeditat, 2021). D'una banda, l'obra consisteix en la publicació de l'àlbum musical que Garrido ha configurat tot viatjant per l'univers poètic de Rothkovic, i per l'altra, hi ha el mateix poemari, el punt neuràlgic de l'aventura: *Als Llacs* (La Breu, 2021). Ambdues obres uneixen rutes i acaben configurant un llibre físic amb onze paisatges sonors, imatges, poesia i textos complementaris. L'àlbum es pot escoltar des d'avui a totes les plataformes digitals. Rothkovic i Garrido ens apropen al procés creatiu en una conversa on queda palès, més que res, l'harmonia i el gust que els ha conduït al resultat final.

Com va sorgir la idea de complementar el poemari de Silvie Rothkovic amb un compendi musical?

Jan Garrido: Realment, no va sorgir cap idea, directament van sorgir les cançons. Tot va començar quan vaig musicar un poema que m'havia regalat la Silvie i li vaig enviar i, sense una intenció al darrere, vam anar-nos intercanviant lletres i melodies.

En quin moment us adoneu que heu creat una obra a quatre mans?

Silvie Rothkovic: El poemari va néixer sense saber que acabaria complementant-se amb aquesta obra més extensa. Arriba un dia que ens adonem que el que estem fent segueix una línia i té un sentit. Que les cançons que el Jan està creant són precioses i es complementen molt bé amb el poemari, encara que no hi estiguin directament relacionades. I és aleshores que comencem a donar forma a l'imaginari d'una manera més concreta.

I com descriuríeu, aquest imaginari?

J.G.: És un lloc nòrdic, amb molts paisatges, matins, pins... Hi ha moltes coses, però sobretot són els paisatges, el que vam voler transmetre també al videoclip que vam avançar. El disc i el poemari no tenen connexió directa i visible, però la connexió és en aquest imaginari, una connexió que nosaltres establim perquè al final una cosa neix de l'altra.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=s2yTmYQASHM>

Com a autora de poesia, consideres que aquesta és una oportunitat perquè més persones coneguin la teva obra?

S.R.: El món de la poesia és molt petit, sempre som els mateixos i no tothom s'hi endinsa fàcilment. Així que sí, estic segura que amb aquesta obra a quatre mans, algú més tindrà l'oportunitat de conèixer la meua obra poètica. La música és més accessible.

Parlant del públic. Com a músic, Jan Garrido s'associa sobretot al grup Xiula, i per tant a creador de música per a totes les edats. És el cas d'"Hotel Iglú"?

J.G.: En aquesta ocasió no hem pensat en cap públic concret. Tot s'ha anat construint a partir del gust i la intuïció, sense ni tan sols pensar que acabaria sent un disc, un projecte palpable. Tot i això, ara que ja hi ha la música i l'ha pogut escoltar la gent més propera, hem rebut respostes que afirmen que sí, que són cançons que poden captivar tan a adults com a la canalla.

El procés creatiu d'aquest disc deu haver estat molt diferent dels que acostumes a fer amb Xiula.

J.G.: Sí! En aquestes cançons m'he permès endinsar-me en molts estils que amb Xiula no toco. Ha estat un exercici d'alliberament i també d'experimentació.

En què t'has inspirat per construir l'imaginari sonor?

J.G.: A part del que m'inspiraven les poesies de la Silvie, també m'he influenciat d'artistes de dalt de tot del món. Com **Ólafur Arnalds**, per les cordes i els teclats, el japonès **Chihei Hatakeyama** o també **Sigur Rós**.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=mTctBzac_iU

Intueixo que ha estat un recull d'idees sonores molt ric.

J.G.: Absolutament! També cal destacar que alguns sons de moltes de les bases són gravacions que jo he anat enregistrant en excursions i viatges durant molt de temps i que guardo en una biblioteca de sons propis. Hi ha sons de natura, sons del món, sons de gent, sons de porcs... Són vivències que jo he viscut quan viatjo pel món i que es tradueixen en els sons ambients o aires que han acabat de vestir les cançons d'*Hotel Iglú*.

Quan temps ha passat des que us vau decidir a treballar conjuntament, a la publicació del disc, que és avui?

S.R.: Som bastants lents, s'ha de reconèixer. Diria que entre una cosa i l'altra ha passat un any i mig. L'estiu del 2019 vam començar a veure que hi havia alguna cosa.

J.G.: També és veritat que ens ho hem editat tot nosaltres, no hem comptat amb cap discogràfica ni agent extern, de manera que tot plegat també requereix un esforç extra, hem fet tota i cadascuna de les tasques que inclou el procés d'un projecte discogràfic des de zero.

Del resultat final, teniu alguna cançó que us emocioni o agradi especialment?

J.G.: "Somio", no sé si és la meva preferida, però sí la que em torna més sovint a la ment. Aboca molt els paisatges, el misteri...

S.R.: A mi em costa molt decidir, però diria que "Refugi" és la meva debilitat.